

◀ manier waarop ik je ga vermoorden.” Ook heeft hij een strafblad wegens gewelddadig gedrag tegenover zijn ex. Nadine doet alsof het niet veel voorstelt, hij heeft ook een lieve, zachte kant. Jacqueline: “Ik schrok. Ons onderbuikgevoel klopte dus. Van Nadine mocht ik er niet over praten om niemand ongerust te maken. Ik dacht eraan naar Gerold te gaan, maar was bang dat het averechts zou werken en hij meer geweld ging gebruiken. Intussen vrat het aan me. Zoiets verzwijgen paste ook niet in ons gezin: nooit hielden we iets voor elkaar achter.” Behalve haar zus weet ook Jennevie dat Gerold gewelddadig is. “Soms had ze een blauwe plek op haar arm. Dan zei ze: ‘Hij heeft zijn buien, maar nu is het weer goed. Echt, hij is superlief.’” Ook Jennevie mag er met niemand over praten. “Als ze er zo laconiek over deed, was het vast niet ernstig. Bij Nadine kwam altijd alles goed. Ze leek dit onder controle te hebben. Als ik ze samen zag, waren ze een happy couple. Dan was het schatje hier, schatje daar.” Toch gaat het niet goed met Nadine. De

‘SOMS HAD ZE
EEN BLAUWE
PLEK OP HAAR
ARM. DAN ZEI
ZE: HIJ HEEFT
ZIJN BUIEN,
MAAR NU
IS HET WEER
GOED.’

(beste vriendin Jennevie)

relatie drukt op haar, zien haar ouders. Vader Jacques: “Haar ogen waren mat. Ze kreeg ook last van acne. Stress, volgens de dermatoloog.” Haar moeder: “Gerold bleef haar claimen. Ik vond dat ze zijn gedrag niet moest pikken. Gelukkig begon ze dat zelf ook in te zien.”

Een paar keer maakt Nadine het uit en gaat ze weer bij haar ouders wonen. Daar is ze niet trots op: ze is een doorzetter en wil knokken voor haar relatie. Haar moeder: “Ze voelde zich verantwoordelijk voor hem. Hij zei: ‘Als je mij verlaat, ben ik helemaal mislukt.’ Dan stuurde hij rozen, kaartjes en liefdesbrieven en ging ze naar hem terug.”

Begin september 2006. Nadine en Gerold zijn na een dansles op weg naar huis. **In de auto krijgen ze ruzie. Als Nadine uitstapt, spuugt Gerold haar in het gezicht. Nadine voelt zich vernederd. Meer nog dan de keren dat hij haar een mep gaf.** Die avond breekt ze definitief met hem. Deze keer ging hij écht te ver.

Nadine zoekt troost bij haar zus. Jacqueline: “Ze kon niet stoppen met huilen. Ze vond het beter zo, maar hield nog steeds van hem.” De breuk doet haar ook goed, merkt haar moeder. “Ze ging weer stappen en had dat onbevengene terug.”

Toch verdwijnt Gerold niet uit haar leven. Ze bellen, sms'en en zien elkaar soms. “Dan zat ze met hem aan de telefoon en was ze helemaal in tranen, omdat hij liefdesverdriet had,” zegt haar moeder. “Ze wilde hem helpen een nieuw leven op te bouwen.” Haar zus heeft er intussen een dubbel gevoel over. Ze is opgelucht, maar vertrouwt Gerold niet. Ze deelt haar onrust met haar vader. Ook biecht ze hem op dat Gerold Nadine geweld aandeed. Vader Jacques: “Ik schrok, maar zei ook: ‘Maak je maar geen zorgen. Het is uit, Nadine is sterk en ze bouwt het langzaam af.’” Maar het onbestemde gevoel blijft. Jacqueline: “Toen ik met haar aan de keukentafel zat, barstte ik zomaar in huilen uit. Ik vertelde dat ik niet zonder haar kon. Maar Nadine zei: ‘Je hoeft nooit zonder mij. Gerold doet me niks: hij houdt te veel van me.’”

Het bericht komt op zaterdagmiddag 2 december. Nadine is gevonden. In zijn huis in de Amsterdamse Derkinderenstraat sneed Gerold haar keel door en stak haar 36 keer met een slagersmes. Tussentijds legde hij een

laken over haar heen. Daarna ging hij verder met steken. Hij had gezegd dat hij haar die dag wilde zien. ‘Ik heb een afscheidscadeau voor je, daarna laat ik je met rust.’ Toen hij dreigde anders een feest te verstoren waar Nadine die avond heen zou gaan, ging ze naar hem toe.

In Hoorn heerste die dag de angst al: Nadine is na haar werk niet naar huis gekomen, zoals ze gewoonlijk doet. Familie en vrienden druppelen haar ouderlijk huis binnen. Iedereen gaat na wat er die dag is gebeurd. Het gejaagde in Nadines stem, toen haar moeder haar rond twee uur belde. “Mam, ik bel je zo terug.” De ongerustheid, toen ze niets meer hoorden. Jennevie die Gerold wel nog had gesproken. “Ik ben niet thuis,” had hij gezegd en toen hing hij plotseling op. De rode Golf van Nadine, die de neef van Jennevie voor Gerolds huis had zien staan. Het feest in de schouwburg waar ze die avond naartoe zou gaan, maar nooit meer is geweest. De jongen die ze leuk vond, die er ook zou zijn. Het verlossende telefoontje van de politie: er was een lichaam van een jonge vrouw in Gerolds huis gevonden...

Haar moeder: “Alsof ik met een stalen vuist op mijn borst en in mijn buik werd geslagen. De pijn schoot als een vlam door mijn lijf. Ik zakte in elkaar.” Nadines vader Jacques: “Ik zie Wanda nog op de grond liggen. ‘Oh nee, oh nee’, schreeuwde ze.”

Op donderdag 7 december lopen duizend mensen mee in de stille tocht voor Nadine. Daarna is er een herdenkingbijeenkomst in de Oosterkerk in Hoorn. In de zwarte auto ligt Nadine op een baar, die door vrienden is getimmerd. Haar hoofd rust op een houten hart, haar lichaam omringd door bloemen. Naast de bestuurder zit opa Avenarius. Hij zwijgt. Net als de mensen die achter de wagen lopen. Die dag waait het. Als de stoet bij de kerk aankomt, klinkt er uit de hemel een harde donderslag. Het afscheid is heel aangrijpend. Er wordt gesproken, maar ook gezongen en gedanst. Want zo was Nadine.

Nu de verdoving na haar dood langzaam uit begint te werken, lijkt de pijn bij iedereen nog wel heviger. Haar opa: “We stoppen het leven dat we met Nadine hadden in een doosje. Laten we het openstaan, dan redden we het niet.” Jennevie: “Ik kan er niet aan denken. Het is te gruwelijk.” Haar vader